

FÓRUM

Gyógyszerészet 43. 462. 1999.

Bye-bye diszkrét báj

Dr. Stájer Géza

Olvasom Mezey professzor gondolatait [Gyógyszerészet 43, 316 (1999)], melyben ex officio védi a debreceni mundér becsületét. „Értetlenül állunk...” kezdetű írása (Kik?) nem rázott meg különösebben. Azt hittem, nemes pengéinket a gyógyszerészet problémáinak elvi síkján érintjük össze. Például azon vitatkozunk, mik a képzés alapvető személyi és tárgyi feltételei, miért nem kémiai jellegű a gyógyszerészképzés, milyen tárgyakat kik adjanak elő, mi hiányzik az oktatásból, merre kell fejleszteni és hány gyógyszerészre lesz szükség Magyarországon. Ehelyett a cikk jólmegaszonta nekem. Kiderült, hogy Debrecenben minden rendben van, aminek örülök. Forga-

tom ugyan az 1998-ban megjelent Gyógyszerészi Almanach-ot, de a huszonegy gyógyszerész diplomás sehogyssem áll össze. Ezt nem értem. Meg hát a gyógyszerészek között alig van minősített: kandidátus és PhD fokozatot szerzett oktató. Ez is elgondolkodtató.

De azt már végképp nem értem, hogy *magyar* szaklapban miért kell a nagy *német* gondolkodót (helyesen: Nietzsche) – *angolul* idézni.

G. Stájer: *Bye-bye discreet charm.*

Szent-Györgyi Albert Orvostudományi Egyetem Gyógyszerkémiai Intézet, Szeged, Eötvös u. 6. – 6720